

[Tastesen]

Uanset om hr. Bilgrav-Nielsen har ret i, at vi strør om os med penge med rund hånd – de fleste af tingene får vi jo vedtaget med Det Radikale Venstres hjælp – så må jeg sige, at det ikke kan fritage hr. Bilgrav-Nielsen for at medvirke til en sag, som også synes at være en hjertesag for ham.

Fagbevægelsens melding er ganske klar: hvis man skal have penge til at lave radio- og tv-virksomhed for, så skal disse penge samles sammen i lokalsamfundene, på samme måde som med erhvervsliv, med dagblade, med religiøse bevægelser og alle mulige andre bevægelser. Vil man drive radio- og fjernsynsvirksomhed, skal vi ud med tiggerposen i lokalsamfundet for at skaffe pengene på den ene eller den anden måde. Det er grundlaget.

Hvis hr. Bilgrav-Nielsen virkelig vil hjælpe dem, som synes at stå hans hjerte nær, så må han spille ud med et forslag, så de ikke kommer bagefter i den overgangsperiode, som nu synes i hvert fald at ville vare et år endnu. Medmindre vi får vedtaget et forslag ved tredje behandling, som giver nogle penge, f.eks. fra 1. januar 1988, så indtræder der en ganske væsentlig forsinkelse, også på grund af det folketingsvalg, som står foran os.

Hvis han virkelig vil disse stationers vel, så lad os se, hvad hr. Bilgrav-Nielsen har, og så vender vi tilbage til sagen ved tredje behandling.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage ved ordførerrækken. Hr. Arne Melchior har ordet.

Arne Melchior (CD):

Jeg må give hr. Tastesen ret i, at dagblade-ne får adskillige hundrede millioner kroner i driftsstøtte. Det er uomtvisteligt. Men argumentet er et tveægget sværd, må jeg sige til hr. Tastesen. Det er ganske rimeligt, synes hr. Tastesen i hvert tilfælde, at vi har det, og det vil være et kedeligt tidspunkt, når de æterbårne medier konkurrerer endnu stærkere i fremtiden med de trykte medier, at benytte dette tidspunkt til at fjerne det, og det ønsker hr. Tastesen altså heller ikke.

Men så meget værre er det da, at man afskærer de æterbårne medier, som altså ikke får dette offentlige tilskud, fra at skaffe sig indtægter på linje med de trykte medier, som

altså kan få reklamerne. Jeg er overvejende enig i de udtalelser om reklamefinansiering, fru Connie Hedegaard kom med, og bakker op bag dem. Jeg taler atter om reklamer i de æterbårne medier, men i modsætning til før er det denne gang i radio og ikke i tv.

Jeg føler, det er en formynderisk holdning over for befolkningen at sige: det har I nok ikke godt af, I kan nok ikke klare at sortere, hvad der er meddelelser, og hvad der er underholdning, og hvad der er spænding, og hvad der er reklamer. I andre lande går det udmærket, og hverken i Holland, Belgien, Tyskland, Finland eller USA er befolkningen blevet fordummet eller har taget skade på krop og sjæl ved at have reklamer. Med den oplysningsgrad, vi har her i Danmark, som vi nok kan tillade os at kalde relativt hæderlig, har jeg fuld tillid til, at det danske folk såmænd nok skulle klare det.

Men som sagt i anden forbindelse tidligere på dagen: det kommer jo alligevel. Nu kommer vi i gang med visse forbedringer, og så varer det nok ikke ret mange år, før reklamer i de æterbårne medier bliver både et folkeønske og et folkekrav.

Så længe der var monopol i æteren, var det naturligt at sige, at det er for dyrt at komme der, det er ikke alle, der kan komme til, og den slags argumenter. Men nu, hvor det for det første strømmer ind fra hele kloden til os med reklamer, og hvor det for det andet bliver decentraliseret – mange flere programmer at vælge imellem – er det så meget mere naturligt, at tiden er inde til at gøre det muligt.

Jeg må beskæftige mig et øjeblik med forholdet mellem små og store virksomheder og altså små og store annoncører. Nu skal det være sagt utvetydigt, at jeg bestemt ikke har noget imod store virksomheder. De har for det første selv været små engang – de fleste af dem. For det andet er det en fordel for vort samfund, at der er nogle, der er store, så de kan skabe store ting, kan eksportere store mængder, beskæftige mange mennesker osv. Men netop fordi de fleste af dem har været små engang, bør vi give de små en mulighed for at konkurrere ud fra deres forudsætninger og deres muligheder. Lad os tage butikskæder, supermarkeds-kæder og stormagasin-kæder, som har udsalg mange steder i landet. De vil kunne absorbere, de vil kunne se en erhvervs-mæssig fordel i at gå i de landsdæk-